

Grof Geschud maakt in 'Kroost' bijna baby's en bijna perfect cabaret

Els Van Steenberghe

Myrthe van Velden en Lander Severins presenteren als het cabaretduo Grof Geschud hun derde voorstelling over de volgende fase in hun leven: baby's maken!

'*Ich bin wie du-u-u-u...*' Marianne Rosenbergs hit uit 1976 schalt vrolijk door de luidsprekers terwijl je een zitje zoekt in de zaal. De song prijkt op de playlist die Grof Geschud alias Lander Severins en Myrthe van Velden samenstelde om iedereen in een feeststemming te brengen nog voor ze een woord gezegd of gezongen hebben.

Van zodra het stil wordt, loert iedereen naar het podium. Daar gebeurt niks. De twee deugnieten wandelen via de zaal naar de bühne. Betekent dit dat ze het publiek een royaal ruime rol toebedelen in hun show? Niet helemaal. Het publiek mag vooral lachen. Prima. Dat is het grootste werkpunt voor dit duo: durven veel verder gaan in die directe interactie met het publiek.

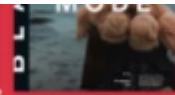
Schenk of neem een **abonnement**

knack
1 MILJOEN
weekend
MODE
focus
Het is
allemaal
per.

+ krijg gratis champagne

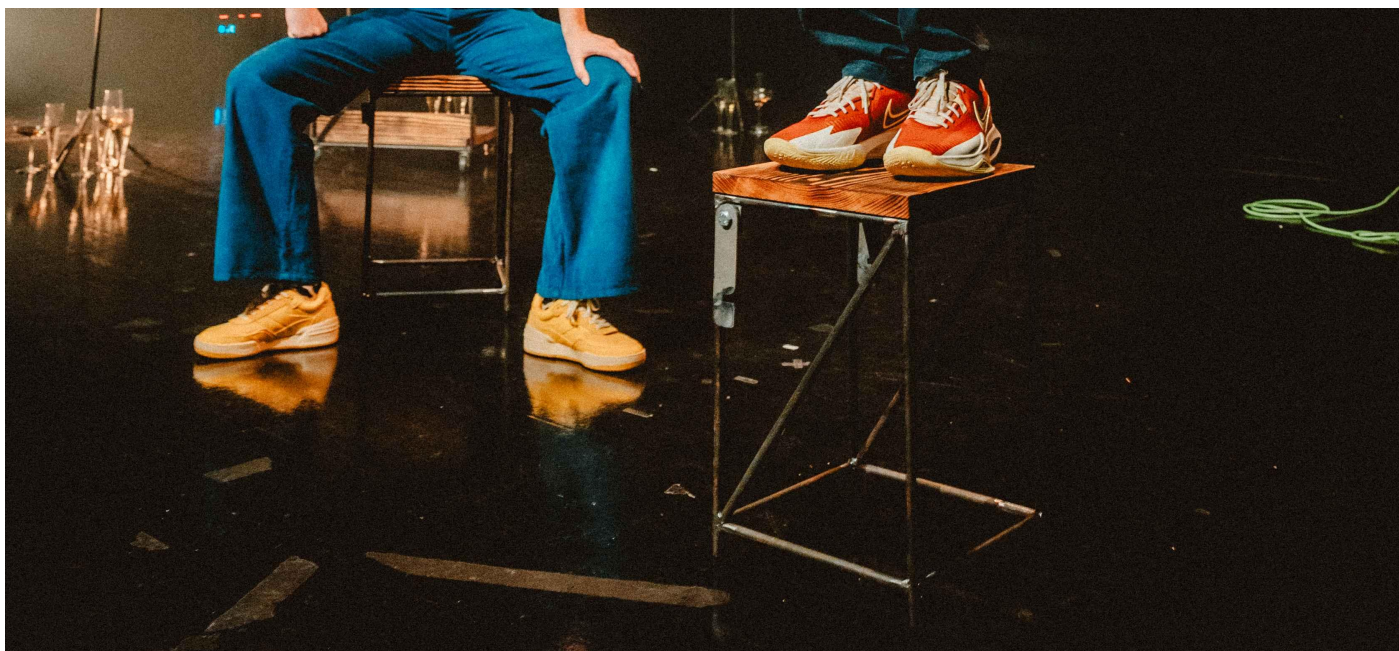
ANTI-
SYSTEEM

De twee spelen onder een prachtig perpetuum mobile die het podium tot het XL-speelpark van twee volgroeide kinders voor wie cabaret pure overlevingskunst is.

Een voorbeeldje. Openen doen de twee – elk met een glaasje bubbels in de hand – met een guitige samenzang. Daarin tonen ze zich opgelucht omdat het eindelijk – ‘Leve Doodle!’ – gelukt is een datum te vinden waarop iedereen het familiefest kon bijwonen. Er worden enkele neven en tantes met zwier door de mangel gehaald. Tijdens die scène wordt in het publiek gekeken. Maar de toeschouwers mogen gerust zijn, niemand hoeft een rol op zich te nemen. Veilig maar jammer. In zo’n interactie verschanst zich vaak de strafste humor.

© Nathan Dobbelaere

Omringd door halfvolle glazen en onder een prachtig perpetuum mobile die het podium transformeert tot het XL-speelpark van twee volgroeide kinders voor wie cabaret pure overlevingskunst is, maken die twee direct duidelijk waar ze het over willen hebben. ‘Dames en heren, wij gaan baby’s maken. Neen, niet met elkaar!’ Waarna een hilarische omschrijving volgt van hun gestrande relatie: ‘Het was als trekken aan een boerenpaard met overgewicht’. Desondanks blijven ze zielsverwanten die het leven soms ervaren als wandelen door een moeras. Daar kan fijntjes om gelachen worden, en integer over gezongen. Dat is exact wat ze doen.

Na de openingsscène volgt een georkestreerde zondvloed aan goed opgebouwde grappen én sterke songs – met groeipotentieel in de melodielijnen die gerust wat avontuurlijker kunnen – over elkaar, hun geliefdes en hun families. Ook hun angsten houden de twee onbeschaamd in het voetlicht. Zal Myrthe naast een overbezorgde moeder ook een goede moeder zijn? Zal Lander ‘Xanax’ Severins een goede vader zijn die niet te gauw in een *pleasende Freestyler*-kramp schiet? En wat met de familiale doofpot?

┌ Een werkpunt om van deze goede, bijna perfecte voorstelling een steengoede voorstelling te maken: ongemak voluit bezingen en beleven, in ongenadige interactie met het publiek.

Het zijn vragen die met zelfrelativerende humor gesteld worden en meestal met zwier beantwoord worden. Meestal. Want de twee laten net genoeg ruimte voor ernst en ongemak. Myrthe van Velden verdwijnt graag in haar T-shirt. ‘Lekker, hé? Even weg van de wereld.’ Lander Severins verdwijnt al eens minutenlang in de coulissen waar zijn vriendin hem opwacht... Terwijl Severins in de coulissen vertoeft, stelt van Velden een vlijmscherpe vraag aan een toeschouwer. Maar ze lacht de vraag te snel weg. Daar is dat werkpunt weer om van deze goede, bijna perfecte voorstelling een steengoede voorstelling te maken: ongemak en onverwachte dingen voluit bezingen en beleven, in ongenadige interactie met het publiek.

© Nathan Dobbelaere

‘Dank u, Benjamin en Heleen!’, ‘fluistert’ Myrthe van Velden stout door de microfoon net na het slotapplaus voor *Kroost*. Benjamin is de partner van Mythe van Velden. Heleen is de geliefde van Lander Severins. Ze wilden liever niet dat hun echte namen zouden genoemd worden. In de show gebeurt dat niet, net na de show wél. Terecht. Want dit is het DNA van Grof Geschud: het echte leven is de humus van hun goudeerlijke, vaak ondeugende, soms pijnlijke humor en van hun onbeschaamd melancholische muziek. Dat gaat nog gensters geven. En geestige tips/inzichten over rechttop blijven in het moeras dat het leven is...

Kroost van Grof Geschud reist tot 7 juni 2024 door de Lage Landen. grofgeschud.eu